

„Ne, Wilbur,“ odpověděl.

„Wilbur Struthers?“

„Wilbur Struthers, přesně tak, dámo.“

Málem vyprskla smíchy. Ale vydržela to. Dokonce se jí podařilo potlačit úsměv, což on určitě ocenil. Seděli spolu v boxu v baru zvaném U Flanagana, na rohu Jedenadvacáté a Culverovy. Will si nejdřív poručil láhev Veuve Cliquot, ale číšník nevěděl, co to je, a bylo mu to fuk – takový to byl bar. A tak se otázal Jasmine – tak se jmenovala –, co by si dala místo toho, ona si objednala harveyho wallbangera z vodky, džusu a galliana a on si dal bourbon s vodou. Teď už měli oba třetí skleničku, pod stolem se navzájem dotýkali koleny a nad stolem měli hlavy těsně u sebe. Měl dojem, že když na to půjde správně, za chvíli ji dostane k sobě domů do postele.

Vyprávěl jí, jak po odchodu ze školy vyplul na nákladní lodi do západního Tichomoří, jak se ocitl v Kambodži přímo uprostřed řádění Rudých Khmerů, jak byl zajat a celé dva roky prožil v obavách, že mu vystřelí mozek, až nakonec podnikl odvážný pokus o útěk, který ho přivedl nejprve do Manily a pak až do Singapur. Jasmine si myslela, že to jsou samé kecy, ale vypadal jako vysoký, drsný kovboj a jeho tmavomodrý rolák ladil se světlejší barvou jeho očí. Kromě toho měl na sobě šedivou sportovní bundu a tmavošedé kalhoty. Vlasy spíš vyšisované než doopravdy blond. Pěkná, silná tvář, pěkné, silné ruce. Jižanský – nebo jaký – přízvuk nijak nenarušoval celkový westernový dojem. *Škoda, že je to podvodník*, pomyslela si, i když se jí zatím nezeptal, kolik ho to bude stát, nic tak necitlivého, což považovala za důkaz, že je to opravdu slušný chlap. Představovala si, že dříve či později se k té otázce dopracuje, zatím však naslouchala jeho vyprávění o tom, jak mu příslušník jednotek Rudých Khmerů vrazil hlaveň do úst, což se jí stávalo víceméně každou noc, jak byl týden dlouhý.

Když došlo na placení za nápoje, Will podal číšníkovi stolarovou bankovku a pak se jí zeptal, jestli má nějaké plá-

ny na zbytek večera. A pokud ne, jak by se jí líbilo zajít s ním k němu domů? Možná se jim podaří najít obchod s lihovinami, kde by prodávali Veuve Cliquot, což je skutečně úžasné šampaňské, jak jí vysvětlil. Mohli by ho popíjet a dívat se při tom na nějaký film na HBO. Pořád ještě měla pocit, že je to jenom žvanil, ale napadlo ji, že tohle by mohla být ta pravá chvíle, kdy ho upozornit, že bere za noc pět stovek. Samozřejmě, jen tak mimochodem.

Will zamrkal.

„Jsem pracující děvče,“ dodala. „Myslela jsem, že to víte.“

„Lituju, madam. To jsem vážně netušil.“

„A co jste si myslel?“

„Nikdy v životě jsem za přízeň dámy nezaplátil,“ tvrdil Will.

„Všechno se jednou stane poprvé, kovboji. Naučím tě věci, o jakých se ti ani nesnilo.“

„Už se mi snilo skoro o všem,“ opáčil.

„Znamená to ano, nebo ne?“

„Řek bych, že to znamená ne,“ odušil. „Je mi líto.“

„Určitě ne tak, jako mně,“ ujistila ho Jasmine. Popadla kabelku, řekla „veselé Vánoce“, přehodila si přes ramena kabát a kroutíc zadečkem, zamířila k východu. Cestou minula ve vzdálenosti několika stop číšníka, který právě předával pokladní Willovu stodolarovku.

Pokladní se jmenovala Savina Girasolová. Podržela bankovku proti světlu, aby zkontrolovala jinak neviditelný polyesterový proužek. Okamžitě uviděla bezpečnostní pásek, zapuštěný do bankovky u levého okraje, a znovu a znovu se opakující nápis, obrácený vzhůru nohama: USA 100 USA 100 USA 100. Takže je pravá, usoudila Savina. Ale na omak byla nějaká divná – vlastně ne na *omak*, při doteku se papír určitě zdál být stejně spolehlivý jako u všech amerických bankovek. Ale...

No... celkový *vzhled*.

Jednak ten divný nápis inkoustem přes Franklinův obličej. A taky zvláštní pach. Taková divná sladká vůně. Savina obvykle nemívala ve zvyku očíhávat peníze, které jí přišly